

Το δημόσιο χρέος, που, ακριβώς επειδή είναι δημόσιο, μας αφορά- ή τουλάχιστον πρέπει να μας αφορά- όλους.

Γιατί, «τούτη την πατρίδα την έχουμε όλοι μαζί, και σοφοί κι αμαθείς, και πλούσιοι και φτωχοί, και πολιτικοί και στρατιωτικοί, και οι πλέον μικρότεροι άνθρωποι», όπως σημειώνει με το «απελέκητο γράψιμό του» ο Μακρυγιάννης, η διαχρονική ψυχή της Ρωμιοσύνης, προσθέτοντας: «Νά'ρθεί ένας να μου ειπεί ότι θα πάει ομπρός η πατρίδα, στρέγομαι να μου βγάλει και τα δυο μου μάτια. Ότι αν είμαι στραβός και η πατρίδα μου είναι καλά, με θρέφει. Αν είναι η πατρίδα μου αχαμνά, δέκα μάτια νά'χω, στραβός θανά είμαι.» !

Όλοι, λοιπόν, καλούμαστε να συνειδητοποιήσουμε την παραπάνω αλήθεια και να συστρατευτούμε ώστε η Πατρίδα μας να απαλλαγεί από τα χρέη, που δεν απειλούν μόνο την πρόοδό της, αλλ' υποσκάπτουν και την ανεξαρτησία της.

Κι' ενώ μιλάμε, ανησυχούμε, προβληματιζόμαστε ή και αλληλοκατηγορούμαστε για το δημόσιο χρέος, οι λεβέντες της Προεδρικής Φρουράς, που αρνήθηκαν να εγκαταλείψουν τη θέση τους στον Άγνωστο Στρατιώτη, έστω κι' αν απειλούνταν η ζωή τους, μας θύμισαν ότι υπάρχει και ένα άλλο Χρέος, για την παράλειψη του οποίου δεν θα μας εγκαλέσει η Ευρωπαϊκή Ένωση, αλλά η Ιστορία.

Είναι το ηθικό μας χρέος, το καθήκον, στην εκπλήρωση του οποίου βρίσκεται η ευτυχία, κατά τον Στωικό φιλόσοφο Αρχίδημο Ταρσέα.

Το σημασιολογικό περιεχόμενο των λέξεων αυτών είναι που ορίζει και το πλαίσιο της καταξίωσης του ανθρώπου, ως αυτόνομης και αυτεξούσιας προσωπικότητας.

Χρέος σημαίνει αυτό που χρειάζεται, καθήκον δηλώνει αυτό που αρμόζει, αυτό που επιβάλλεται από τον γραπτό και τον άγραφο ηθικό νόμο, ό,τι αναλογεί στον καθένα. Είναι ο ηθικός κανόνας, σύμφωνα με τον οποίο πρέπει να ρυθμίζουμε τη ζωή μας.

Και-όσο παράταιρο μπορεί να ακούγεται στη σημερινή «παγκοσμιοποιημένη» πραγματικότητα- υπέρτατο χρέος, ανώτατο καθήκον, είναι το χρέος μας προς την Πατρίδα, την ελευθερία, την ανεξαρτησία και την πρόοδό της!

Το χρέος τούτο δεν ξεπληρώνεται μόνο σε περιόδους ειρήνης, ξεπληρώνεται και εκπληρώνεται καθημερινά και κυρίως στην περίοδο της ειρήνης, καθώς συνοδεύεται και από την συνείδηση της ευθύνης.

Μόνο όποιος έχει συναίσθηση των ευθυνών του εκπληρώνει το χρέος του απέναντι στην πατρίδα του, την κοινωνία, το συνάνθρωπό του και τον εαυτό του, ζώντας σε μια διαρκή «αγωνία» αυτοβελτίωσης.

Παράλληλα, η εκπλήρωση του χρέους και η τήρηση του καθήκοντος γεμίζει το είναι του με ένα ευφρόσυνο συναίσθημα ηρεμίας, που συγκροτεί το νόημα της εσωτερικής πληρότητας και της αληθινής ευτυχίας.

Και τούτο, επειδή το Χρέος δεν επιβάλλεται από τους νόμους, αλλ' αποτελεί ελεύθερη και αυτοπροαίρετη προβολή από τη συνείδησή μας... Γιατί, επιτελούμε το Χρέος μας επειδή το θέλουμε, μένουμε πιστοί στο καθήκον μας, ακόμα κι' αν είμαστε μόνοι, χωρίς κανείς να μας ελέγχει και να μας τιμωρεί!

Οι φρουροί του Άγνωστου Στρατιώτη, του Πανελληνίου αυτού σεβάσματος, μπορούσαν να φύγουν... Κανείς δεν θα τους κατηγορούσε, όλοι θα τους καταλάβαιναν... Όμως, έμειναν εκεί, στο Χρέος τους πιστοί, προσφέροντας μας ένα ανυπέβλητο μάθημα ευθύνης και καθήκοντος.

Με την αντρίκια στάση τους, με τη γενναία άρνησή τους να εγκαταλείψουν τη θέση τους νίκησαν κατά κράτος την τρομοκρατία και απέδειξαν ότι η σκυτάλη του χρέους δεν χάθηκε στο διάβα της ιστορίας, αλλά έφτασε, μέσα από μια πολυαιώνια ηρωική σκυταλοδρομία, από τα χέρια του Λεωνίδα, του Μιλτιάδη, του Θεμιστοκλή, του Κωνσταντίνου Παλαιολόγου, και του Παπαφλέσσα, στα χέρια της σημερινής γενιάς, το γνήσιο εγγόνι του Μακρυγιάννη, που επιμένει να κρατάει ζωντανή την ελπίδα του γένους μας και να μας υπενθυμίζει το Χρέος μας προς την πατρίδα και την ευθύνη μας για την πρόοδο και την ευημερία της.

«Τιμή», λοιπόν, «σ' εκείνους, όπου στη ζωή των ώρισαν και φυλάγουν Θερμοπύλες... ποτέ από το χρέος μη κινούντες»!

† Ο ΣΥΡΟΥ ΔΩΡΟΘΕΟΣ Β΄